

B. Szabó Péter

Hogyan hasznosíthatná Erdély (különös tekintettel a Székelyföldre) a svájci JURA tartomány önrendelkezésért, autonómiáért vívott küzdelmeinek eredményeit?

Tisztelt Szervezők!

Köszönöm felkérésüket és készséggel állok rendelkezésükre a támába vágó előadásom megtartására.

Előrebocsájtom, hogy mondanivalóm bár tömören, de mégis a legerőteljesebb és részletes formában az Erdélyi Szövetség kiadásában és a KRÁTER kiadó gondozásában 2022-ben megjelent „A svájci JURA kanton autonómiája, harca önrendelkezéséért” című kiadvány mutatja be és foglalja össze.

Mint a könyv kiadásának kezdeményezője, társszerzője és társszerkesztője, 55 éve svájci exiliumban élő, Felvidékről a Pragai Tavasz erjedési folyamatában és eseményeiben aktívan résztvevő politikai menekült, életem és tevékenységem legfőbb célja a magyar nemzeti összefogás és együvértartozás elősegítése.

A könyv kiadója a Budapesten székelő Erdélyi Szövetség, elnöke Bácsfainé Dr. Hévízi Józsa történész, aki egyben a könyv lektora és társszerkesztője, együttműködve a Kráter Műhely Egyesülettel, H- 2013 Pomáz, 2022. A megjelenését támogatta a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. és a Svájci Keresztény Magyar Munkavállalók Szövetsége - SKMMSZ.

Az előadás módja: diavetítéssel kísért szóbeli ismertetése a svájci Jura kanton történelmi hátterének, a svájci Bern kanton Jurával szembeni politikájának, a Jura népe 180 éves önrendelkezési harcának és módszereinek, az 1994-2017 között lezajlott egyeztető konferenciák eredményeinek. Konklúzió.

Bevezetés a témába

„Nem a Szabadság, Egyenlőség és a Testvériség adatott meg számunkra hanem a Tér és az Idő, melyben ezeket az értékeket valóra válthatjuk. Ez az a küzdőtér, ahol esélyünk van nyerni, de veszteni is. Ha nem sikerül a Teret kitöltenünk, mások foglalják el és formálják a maguk arculatára. Ez az a küzdelem, mondhatnám verseny, amely egyaránt végbemegy a családban, iskolában, munkahelyen, a politikában és a társadalom egész síkján, úgy az egyén (individuum) mint a közösség (kollektívum) vonatkozásában. Amikor felismertük, hogy a Térben és Időben a vesztesek lehetünk-lettünk, robbanás szerű elégedetlenséget, reakcót válthat ki bennünk, ami konfliktusokhoz, végezetül forradalomhoz (is) vezethet. Jobb lenne, ha a Tér és Idő adta lehetőségeket egyénileg is és közösségben is az értékorientált céljaink mindennapos megvalósítására fordítanánk. Így célba érünk, nem pedig az állandó depressziós bénultság „légtüres térbe.” (B.Szabó Péter)

Beköszöntő

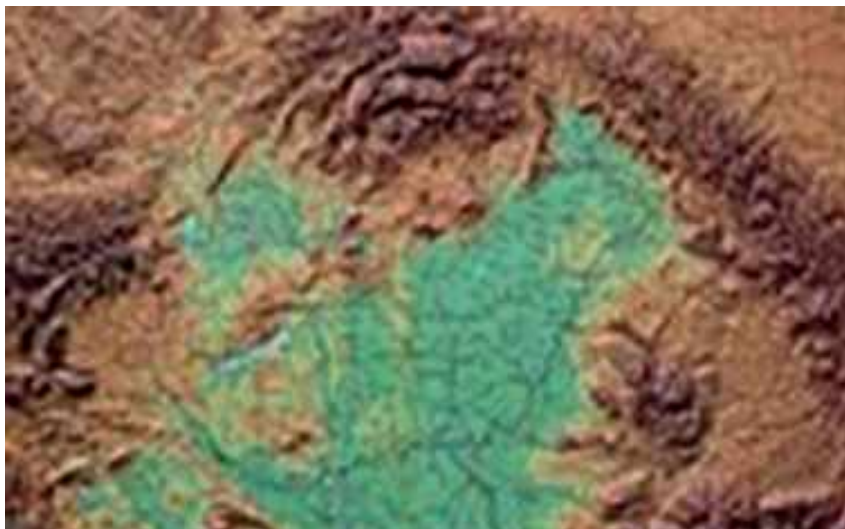
Írásomban olyan témakört érintek, amelynek nemcsak a csonkaország megmaradt polgárai, hanem magam is, mint kisebbségi sorsba beleszületett magyar, szenvedő alanya lettem, sőt: vagyok még ma is. Trianon! S az ebből keletkezett nemzeti elszakítottság hatása életemre.

Lehet-e másabb prioritással rendelkező nemzetstratégiai feladatunk, mint a magyarság nemzeti egységének újrateremtése?

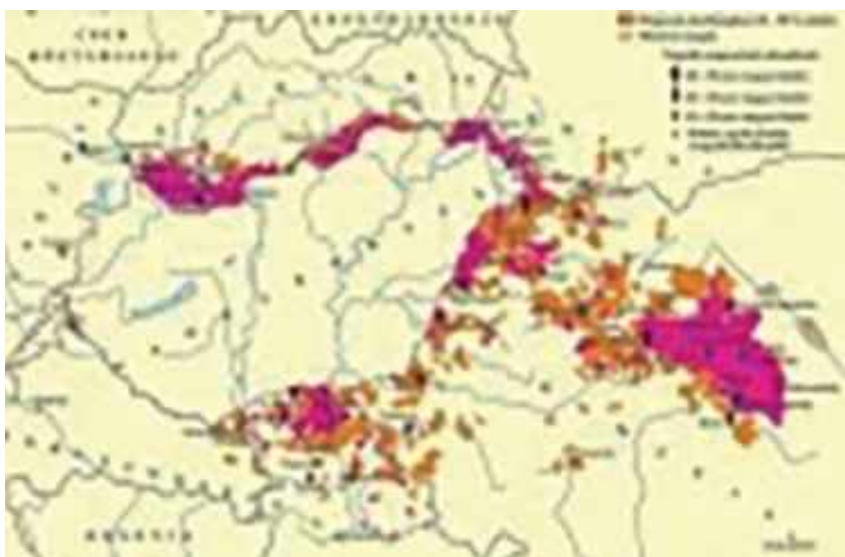
Az igazságtalan békediktátum olyan mély sebet ütött a nemzeten, hogy ebből a traumából, a Trianon-traumából, 104 év után sem tudtunk kigyógyulni. Miért nem? Erre a kérdésre, és arra: Hogyan tovább? keressük a választ, ami nem egyszerű és nem is biztos, hogy sikerül. De a reményt feladnunk nem szabad.

A téma aktualitása

A trianoni békediktátum - s ezt 104 év után is újra elmondhatjuk - beigazolta azokat a jóslatokat és félelmeket, amelyek az országcsonkítást egy egészséges ember megcsonkításához hasonlították. Az ország függetlenségének és gazdasági prosperitásának hiányát, ami egy ország és népének létét meghatározó két legfontosabb tényező, naponta megéljük létünk sorvadása és szenvedéseként. Mindezt fokozottan az elszakított nemzetrészek így élik meg! Ezért: az anyaországnak jól felfogott elemi érdeke, hogy a nemzeti gyarapodásért, ami a túlélés előfeltétele, áldozatot hozzon. Ezt a gyarapodást a nemzeti egység megvalósulásával érhetjük el, csonkaországon belül és kívül egyaránt. Ez ma ez első számú nemzetstratégiai feladat minden magyar ember számára. Olyan feladat, amit reintegrációs folyamatnak nevezhetünk.

1. ábra: A Kárpátok hegylánckoszorújába ágyazott
csonka Magyarország

2. ábra: A trianoni békediktátum következtében „határon
túlra”kényszerített magyarok.

A JURA- könyv bemutatása:

B.Szabó Péter a kezdeményező és társszerző, társszerkesztő;

Bácsfainé Dr. Hévízi Józsa, az Erdélyi Szövetség elnöke, lektor és szerkesztő;

A 1994 -2017 között lezajlott egyeztető tárgyalássorozat (125 alkalommal) történetét bemutató Au service du dialogue interjurassien c. francia nyelvű könyv részleges magyar fordítását Tolnay István a Partiumi Keresztény Egyetem nyugalalmazott tanára végezte.

A könyv tartalma:

A Jura-hegység vidékén élő francianyelvű népesség egy része az 1815. évi bécsi kongresszus határozata alapján Svájcba, a németnyelvű Bern kanton közigazgatási kötelékébe került.

A Bern kantonban rekedt francia népesség 180 évig tartó eredménytelen önrendelkezési harcának az 1994- 2017 között a szemben álló felek folyamatosan tárgyaltak a Juraközi Egyeztető Gyűlés keretében. Napjainkra létrejöhetett a francia nyelvű lakosság számára az önálló JURA KANTON; az autonóm státusszal rendelkező vegyes lakosságú kétnyelvű BERNI JURA; és Biel/Bienne város kétnyelvű közigazgatási körzete. Több község (11) utólagos népszavazásokon dönthettek a hovatartozásukról.

B. Szabó Péter (1946-)

Megtartott könyvbemutatók:

ERDÉLY ÉS SZÉKELYFÖLD

2022. október 19, Nagyvárad, Lórántffy Zsuzsanna központ

A EMNP, Tőkés László, Szilágyi Zsolt és a ESZ szervezésében:

Szili Katalin, Csomortányi István, Tolnay István, B.Szabó Péter, Kalmár Ferenc, Nagy József Barna részvételével.

A Székely Nemzeti Tanács, Gazda Zoltán alelnök szervezésében:

Bácsfayné Dr. Hévízi Józsa, B.Szabó Péter, Bakk Miklós részvételével,

2023. május 15. Kézdivásárhely, Incze László Céhtörténeti Múzeum

2023. május 16. Sepsiszentgyörgy, Bod Péter Megyei Könyvtár Gábor Áron-terme

2023. május 17. Barót a Művelődési Ház Bodosi Dániel Terme

2023.május 18. Marosvásárhelyen az Unitárius egyház Bolyai téri tanácsstermében

Magyarországon:

Budapest, a Nemzetstratégiai Kutatóközpont székházában, 2022.szeptember 19.én, Szili Katalin, Kalmár Ferenc, Kántor Zoltán, Bácsfayné Dr, Hévízi Józsa, B.Szabó Péter, jelenlétével,

Ezt követően további 15 alkalommal az országban,

Felvidéken: 10 alkalommal, köztük

Pozsonyban, 2023. április 14-én, az ÖSSZEFOGÁS szervezésében, Szili Katalin, Forró Krisztián Csáky Pál, Bácsfayné Dr. Hévízi Józsa, B.Szabó Péter, majd Komárom, Dunaszerdahely, Érsekújvár, Léva, Ógyalla, Gúta, Naszvad, Tardoskedd, és Martoson az Esterházy János Szabadegyetemen.

Svájcbán: 10 alkalommal

Zürich 2x , Bázél, Bern, Genf, Lausanne, Fribourg, Luzern, St. Gallen, Lugano

A magyar emigráció aktív szerepe a nemzeti összefogásért

Most nézzük meg, hogy a nyugatra emigrált, vagy ma gazdasági okokból kitántorgó százazrek mit tehetnek, mit tesznek ennek a stratégiai feladatnak érdekében. Elvem és meggyőződésesem ugyanis, hogy az emigráció vagy a diaszpóra a nemzet elválaszthatatlan része, melyet a nemzet vérkeringésébe kötelező beiktatni.

Elsőbb a saját indíttatásról szólok:

Mit jelent nekem Trianon és mi az a motiváció amely ösztönöz arra,

hogy vele szembeszegüljek?

Olyan magyar szülők gyermeke vagyok, akik a gyökérből származtak. Földművesek. Szüleim ahhoz a korosztályhoz tartoztak, akik az Osztrák-Magyar Monarchiában születtek. Majd Csehszlovák állampolgárok lettek. Apám az 1938-as visszacsatolás után magyar katona volt Várpalotán. Orosz hadifogság, szökés, menekülés, majd ismét Csehszlovákiában ébred. Ez alatt a háborút kihasználó rabló bandák kétszer fosztották ki özvegy édesanyámat és elvittek mindenét, ami mozgatható volt. Majd jöttek a Janics Kálmán által részletesen leírt hontalanság évei, az állampolgári jogokból kirekesztve, a tiltott nyelvhasználat az iskolákban és a hivatalokban, a kitelepítések, részben Csehszlovákia, nagyobb részben Magyarországra. Ez utóbbit neveztek lakosságcsere néven. A Benes-dekrétumok máig érvényben lévő diszkriminációjáról nem is szólva.

Apai, anyai tágabb családom nagyobbik része az 1947-48-as u.n. lakosságcsere következtében Magyarországra került, szétszórva a szélrózsa minden irányába. Anyám soha sem tanulta meg a szlovák nyelvet. Az ötvenes évek vége felé egyre erőteljesebb kollektivizációs nyomás elleni magatartása miatt Apám és a 10 esztendővel idősebb féltestvérem politikai elítélt lett és szabadulása után Apám elhagyott bennünket, mert mint mondotta: „Nem leszek cseléd a sajátomban!” Ekkor tizenkét éves voltam. Még két esztendőig gazdálkodtunk beteg édesanyámmal a családi birtokon. Majd beláttuk, hogy vesztettünk! A szövetkezetesítés következtében pályaválasztásom az ipari területre kényszerített. Később, a prágai tavasz eseményeiben vállalt aktív szerepem következtében jutottam az EMIGRÁNS, azaz politikai menekült sorsra Svájcban, ahol gépészmérnöki és üzemmérnöki képesítést szereztem. A műszaki pálya aránylag biztos és jó megélhetést jelentett, minek következtében sikerült a magyar ügyekkel is behatóan foglalkoznom. Mi ezt magyarságszolgáltatásnak s nem magyarkodásnak tekintettük. Az emigránst szinte élete végéig foglalkoztatja a hazatérés gondolata. A 80-as évek elején még ezt a kérdést így láttam versbe foglalva:

LEVÉL HAZA

Fényképet tartok kezemben
Szülőházam a tanyán
Üres sívár e ház
Mióta elhúnyt
Édesanyám.

Kopaszra nyírták a tájat
Kivágtak erdőket gyümölcsfákat
Nem virít többé
A virágos rét
Velőmben lüktet mégis
Őseim hazahívó szava.

Hiába keresném
A fákat ösvényeket tisztásokat
A tudat megöli honvágyam
Siratni múltam nem térek haza.

Sírni a természet gyalázásán
Keresni a bűnösöket
Sírni Anyám sírjánál
- szál virággal Néki még tartozom
A Rokonok sajnálkozásán
- hogy mennyire hiányzom –

Sírni a Barátok elhullásán
Zokogni azon
Hogy szeretőim másé lettek
Szánakozni Rajtatok
Mert nem vagytok szabadok
Ily gyászmenetre nem kíváncszom
Nem térek Haza!

Az egyes elszakított nemzetrészek életétköörülményeit évtizedek óta több konkrét örökölt, vagy újabban keletkezett veszély fenyegette és fenyegeti ma is. A nyugati magyarság, s itt elsősorban annak politikai emigrációja, nem volt tétlen ezekben a kérdésekben sem . Csak néhány példát említek:

1. A felvidéki magyarságot még mindig diszkrimináló Benes.dekrétumok érvényessége, amelynek felülvizsgálását szorgalmaztuk.
2. Az erdélyi magyarságot egzisztenciálisan évekig fenyegető Ceausescu diktatúra és annak legembertelenebb szakasza, a falurombolás terve, amit erőteljes tiltakozásokkal sikerült megfékezni. (Tüntetések Bernben,

Strassbourban, Münchenben, Párizsban, NewYorban, stb.)

3. A kárpátaljai magyarságot ért elhurcolások felszínre hozása a nyugati közvélemény előtt.
4. A délvidéki magyarságot ért tömegmészárlások felszínre hozatala a nyugati közvélemény előtt.
5. A szlovákia nyelvtörvény elleni tiltakozások.
6. A szlovákiai új geopolitikai átrendeződés elleni tiltakozás.
7. A Székelyföld új geopolitikai átrendezésére irányuló új román tervek elleni tiltakozás.

Mindenkoron, minden lehetséges eszközzel a nyugati magyarság felbecsülhetetlen értékű szociális-karitatív tevékenységet is kifejt a Kárpátmedencében élő honfitársaink megsegítésére.

Történelmi tény, hogy a rendszerváltás első éveiben az elszakított nemzetrészekre vonatkozó első alternatívákat és lépéseket a nyugati magyar emigráció ösztönözte és szervezte. Ebben jómagam sem maradtam adósa az 1969-ben önként vállalt, de több nemzethű hazafival együtt végzett emigrációs feladatnak. Ezen fáradozások eredményeként hoztuk létre 1989-ben Bécs székhellyel a Közép-európai Népcsoport Fórumot – KENF amely Trianon óta az elszakított magyar területek első gyűjtőszervezete volt. Ennek a szerveződésnek lett a jogutódja a MÁÉRT néven később létrehozott konzultatív magyar-magyar

A nyugati világban nem elég csak a politikai és gazdasági elit felvilágosítása, a közvéleményt is tájékoztatnunk kell. A pozitív magyarságkép megteremtése az első feltétele annak, hogy a magyarság jogos önrendelkezési törekvését akár a szomszédaink, akár Nyugateurópa vagy a Világ megértse és támogassa. Nézzük meg, milyen erőfeszítésekkel dolgozott az 56-os emigráció a magyarságkép javítása érdekében szerte a világban. Ezt azért is fontos megismernünk és megértenünk, mert példaértékű a mai helyzetre, amikor szemünk láttára Magyarországot és magyarságképünket rombolják a „szociálliberalizmus” álarcába rejtőzött álszent erők, belső és külső ellenségeink.

Mint 56 előtt és után is, ma is meg kell birkóznunk a magyarság belső és külső ellenségeivel.

Idézet M.Kiss Sándor 2012 októberében tartott Zürichi előadásából:

„De ne feledkezzünk el közös dolgainkról sem. 1956-57 elején 200 000 ember hagyta el különböző okok következtében Magyarországot. Óriási veszteség a nemzetnek, hihetetlen értékek mentek veszendőbe fejlődésünket, érlelődé-

sünnket tekintve is. Évtizedekre vágtak el bennünket egymástól. S ez a veszteség mégis hozott hasznát a hazai magyar szellemi élet számára is. Amit ott-hon nem mondhattunk ki, kimondta az emigráció. Jó néhány tekintetben a nyugati magyar tudomány jelentette a szabad magyar nemzeti gondolkodás nyílt képviseletét. Ezért köszönettel tartozunk. Történeti értelemben véve ez a nyugati magyar emigráció halhatatlan és felejtethetetlen érdeme. A brüsszeli Nagy Imre Intézet a Gosztonyi Péter neve fémjelezte berni Keleteurópa Kutatóközpont, a Möncheni Magyar Intézet, a Cleavlandi ÁRPÁD AKADÉMIA, és további nyugati magyar szellemi műhelyek sora. Vagy kiragadott példaként: az Európai Magyar Protestáns Szabad Egyetem. A SMIKK illetve a svédországi magyarok köre, a hollandiai Mikes Kelemen Kör, a londoni Szepsi -Csombor Kör, a müncheni KMÉM, az amerikai Itt – Ott találkozók, a Borbándi Gyula szerkesztette, a magyar kommunistáktól megmentett Új Látóhatár, a brüsszeli Magyar Szemle, a párizsi Irodalmi Újság és a Magyar Műhely, a Nemzetőr, a római Katolikus Szemle, az USA - ban megjelenő Szívavárvány. És sorolhatnám napestig. A Magyar Házak láncolata. Színes paletta, szellemileg, politikailag egyaránt Évtizedeken keresztül ezek a fórumok adták az otthoniaknak a falásnyi kenyeret.

Hogy kikapaszzkodtunk a gödörből, hogy a nemzet készen állt az 1990-ben bekövetkezett rendszerváltozás végrehajtására e szempontból közös érdekünk. S e rendszerváltozás elvi – etikai alapként 56 értékeire hivatkozott. A függetlenségre, a tulajdon szentségére és a hitre. Ezt őriztük meg – ahogy lehetett - mi otthon, az Emigráció pedig Nyugaton. Múltunk, jelenünk és hiszem, hogy jövőnk is összeköt bennünket. És közös nemzeti emlékezetünk egyik legfontosabb értéke 1956-os forradalmunk és szabadságharcunk és a pesti srácok!”

Az 1956-os magyar emigráció bebizonyította a Világnak, hogy a magyarság nem a náciizmus utolsó csatlósa, hogy nem antiszemita bűnös nemzet, hanem a szabadságáért áldozatot hozni tudó bátor, dolgozó nemzet és nép. Ezzel a magyarságképpel léphetett Magyarország az Európai Unióba, és ezzel a magyarságképpel léphetik át országunk határát a most külföldre látogató, vagy külföldön munkát vállaló újkori hazai honfitársaink.

Az 50. évfordulón például a svájci magyarság régen nem látott létszámban emlékezett az 1956-os forradalomra Szt. Gallentől Genfig. Még soha, egyetlen évfordulón sem fordult elő, hogy rendezvényeinken 4 Bundesrat tartott ünnepi emlékeztetést. Azt is örömmel állapíthatjuk meg, hogy a sajtóban és a médiák mindegyikében többször és tárgyilagosan közöltek visszaemlékező írásokat, vetítették dokumentumfilmeket és közöltek interjúkat az első és má-

sodgenerációs menekültekkel. Mindez nem így lett volna, és nem így lesz a jövőben sem, ha az 56-os nemzedék nem szervezi meg sorat, nem alapít egyesületeket és segélyszervezeteket – amelyek a hagyományörzés és nyelvapolás mellett az új hazába történő beilleszkedést is fontos feladatának tekintette, ha nem alkot egyházközségeket – ahol a mai napig anyanyelvünkön szólhatunk Istenünkhöz, ha nem létesít cserkészmozgalmat és hétvégi magyar iskolát – ahol gondoskodunk arról, hogy ne mindenki szívódjon fel és asszimilálódjon nyomtalanul a nyugati társadalomba, és: ha nem hozza létre a továbbélésünkhöz elkerülhetetlenül fontos Magyar Házat, mint közösségeink jövőndő nyelvi, vallási és kulturális központját, ahol továbbra is tisztán tarthatjuk 56 eszmei örökségét és továbbadhatjuk üzenetét a befogadó országunk lakóinak is. Ha azt kívánjuk, hogy 56 emléke a befogadó országokban se merüljön a feledésbe, akkor nekünk, akik még ott élünk és élni akarunk, továbbra is fel kell vállalnunk azt az első generáció által kimondott emigráns feladatot, hogy: NEM FELEJTÜNK!

- *Harc a magyarságot ért "utolsó csatlós", a "bűnös nemzet" és "antiszemita nemzet" vádak ellen*

Kinti magyar tevékenységünk elsődleges célja a magyarként való megmaradás, lehetőleg több generáción keresztül. Másrésztől minden lehetséges módon és erővel segítettük az itthon maradt nemzettársainkat megmaradásukban, és hitükben. Ezt a segítséget nemcsak mi magyarok nyújtottuk, hanem igyekeztünk a befogadó országunkban támogatókat találni és megnyerni ügyünkhöz. Elsősorban az egyházak szolidaritására támaszkodhattunk, akik felbecsülhetetlen erkölcsi, szellemi és anyagi értékekkel támogatták a magyarországi és a kisebbségbe szorult magyarságot. Itt csak egy-két olyan akcót szeretnék megemlíteni, amelyeknek bizonyára idehaza is visszhangja volt: ösztöndíjak a teológiai továbbképzésre (pl.Genfben, Zürichben, Innsbruckban, Lövenben,Tübingenben, stb.) öregotthonok, árvaházak és leromlott iskolák építésének megsegítése, az árvízkárosultak megsegítése, oktatási programok a fiatal szakemberek képzésére, lobby-tevékenység és tanulmányutak a politikai, kulturális és gazdasági felemelkedés érdekében, testvérvárosi kapcsolatok létrehozása, stb.

Amíg a magyarság világképében az utolsó csatlós és az antiszemitizmus vádja eluralkodott, a nyugati diplomáciától, kormányoktól és a sajtó információs tevékenységétől jelentős kiállást és szolidaritást a magyarság érdekében nem lehetett elérni. Az áttörést az 1956-os forradalom jelentette.Az 56-os for-

radalom ténye, tisztasága és politikai jelentősége egymagában megrengette a világot, lerántotta a leplet a szovjet-bolsevizmus elnyomó, hazug rendszeréről. A világban megváltozott a magyarságról alkotott kép, ismét a bátor és a hős nemzet jelzőivel illettek bennünket. A nyugatra került 200 ezer magyar emigráns pedig emberi magatartásával, szorgalmas munkájával, zökkenőmentes beilleszkedésével a befogadó országok civil társadalmába, de leginkább meggyőző érvelésével, tájékoztató tevékenységével meggyőzte a befogadó országok közvéleményét arról, hogy a magyarság a szabadságáért áldozatvállalásra kész, békeszerető, toleráns nemzet.

Petőfivel szólva : az 56-os forradalom és annak emigrációja « lemosta a gyalázatot » !

- Mire képes a nyugati magyarság ma?

Amikor a nyugati magyarság lehetőségeiről beszélek, nem hallgathatom el, hogy az 1956-os magyar emigráció első generációja által létrehozott nagyszerű magyar egyesületi struktúra további léte, azaz fenntartása veszélybe került, mert nem gondoskodott kellő utánpótlásról, és nem sikerült a második és harmadik generációt kellő mértékben a magyar közéletbe bevonunk. Számos jele mutatkozik mégis annak, hogy a kint élő magyar fiatalok körében igenis van érdeklődés a magyarság megtartása iránt. A cserkészetben tömörült fiatalok, a magyar néptáncsoportokban táncoló fiatalok és a hétvégi magyar iskoláink növendékei élő példa arra, hogy lehetséges a magyar közélet hosszútávon történő megtartása és folytatása. A magyar jövő záloga szerintem továbbra is a család és a közösség megtartó erejében rejlik. Tehát elsődleges feladatunk, hogy a közösségépítő tevékenységeket folytassuk, felkaroljuk, erősítsük, és – kihasználva a modern kommunikáció minden lehetőségét – egymással kapcsolatot teremtsünk, hogy tudjunk egymásról, halljunk egymásról, lássuk, mert így láthatókká is válunk.

A nyugati magyar lobby megszervezése és működtetése nem lehet egy vagy több személyhez kötött magáncég. A magyar kormány vegye programjába, intézményesítse és működtesse. Hivatalos neve is más kell legyen. Több információs iroda működtetése lenne sürgősen fontos: New York (Washington), Brüsszel és Genf.

A magyar-magyar kapcsolatrendszerben:

Minden, a magyarság sorskérdéseivel foglalkozó szervezetnek és egyednek elsődleges kötelessége, hogy a magyar-magyar kapcsolatrendszerben feladatot vállaljon és a még megoldatlan nemzeti sorskérdésekben törekedjék egy olyan

konszenzus megteremtésére, amely független a pártpolitikától, a vallási és ideológiai eszmeáramlatoktól és a faji diszkriminációtól, de ugyanakkor mint rendszerező vezérelv meghatározza minden politikai, gazdasági és kulturális cselekvésünket a cél elérése érdekében végzett munkánkban.

Tehát a magyar-magyar kapcsolatrendszerben konszenzus-teremtő feladatot tölthetünk be a nemzetpolitikai stratégia(k) vezérleveinek kialakításánál és gyakorlati megvalósításánál.

Kapcsolatrendszerünknek kiegyensúlyozottnak kell lennie, ami azt jelenti, hogy kellenek kormány szinten, képviseleti szinten (parlament, önkormányzatok), párt szinten, gazdaságban, kulturális életben és a társadalmi szervezetekkel fenntartott és ápoltságok. A magyar médiakeresztmetszetről nem is beszélve! Ezen kapcsolat révén ismerjük meg a partnerek való igényeit és ismertethetjük meg velük a mi igényeinket.

A nyugati magyar leigondozás nem egyházi hanem egyetemes magyar érdek. Ezért az egyházainknak permanensen kell vele foglalkoznia és megoldásokat keresnie a nyugati egyházakkal közösen.

A magyar nyelvoktatás létkérdés. Az alap-közép- és felsőfokú nyelvoktatást kormánykörökkel és a megfelelő, kompetens tanintézetekkel karöltve kell koordinálni és megoldani. A nyelvoktatást alap, közép és felső szinten kell megszervezni és hosszú távon biztosítani. Ez nem elkötelezett egyének egyedi feladata, hanem az egész magyar társadalom erejét igénylő feladat.

Az elszakított nemzetrészek önrendelkezési törekvéseinek esélyei

Ezek között prioritást kell kapjon a magyarság önrendelkezésének, ill. reintegrációjának kérdése, a jelenlegi geopolitikai helyzetben az autonómia törekvések segítése, előmozdítása, s ha kell koordinálása. Az elhangzott kormányfői nyilatkozat „a magyar nemzet határok nélküli egyesítésével” kapcsolatban öröndetes szándéknyilatkozat. A napi politikai életben még hiányzik egy vonatkozó világos (transparens) és kalkulálható, a magyar parlament által (az alkotmány értelmében) is felvállalható cselekvési ütemterv. Ennek hiányában a kérdést a magyar társadalom egésze sem tehet még magáévá. A társadalmi erők mozgósítása nélkül pedig nem lesz, aki a feladattal járó várható szellemi, anyagi és erkölcsi terhet felvállalja.

A magyar önrendelkezés és az új alkotmány Célmeghatározás

A nemzetért felelős erők feladata az, hogy megteremtsék a részekre szakadt magyarság közös nyelvét – melynek keretében a szavak mindenki számára ugyanazt jelentik, mentesen minden hátsó gondolattól, félreértéstől, sanda félremagyarázásoktól, melyen szót tudunk érteni egymással, hogy létrehozzunk egy kölcsönös megbecsülésen és segítőkészségen alapuló összedolgozást, elosztva a megoldandó feladatokat, szerepeket, melyek vállalásával kialakíthatunk egy konszenzusra épülő magyar bel- és külpolitikát, nemcsak napi problémákban, hanem térben és időben gondolkodva és tervezve – tegyük hozzá: cselekedve. Ennek a politikának kétvektoros vetülete van: a magyar-magyar és a magyar-nem magyar kapcsolatrendszer. A kérdés: hogy ezt a feladatot kik vállalják, és kikkel fogják megvalósítani? Vagy: alkalmasak vagyunk-e egy ilyen nemzetpolitikai feladat felvállalására?

A nemzeti célokat és feladatokat redszerezi az ország alkotmánya. A kivitelezés a kormány feladata. A siker pedig csak akkor lehetséges, ha a kérdés komplexitása konszenzusra épül.

A magyar-nem magyar kapcsolatrendszer:

Véleményem szerint akkor tudunk meggyőzően a szomszédainkkal és szövetségeseinkkel sikeres párbeszédet folytatni, ha saját, magyar-magyar kapcsolatrendszerünkben világos és kalkulálható nemzetstratégiát követünk. Ilyen nemzetpolitikai stratégiánk még mindig nincs, s ezért a mulasztásért elsősorban a rendszerváltás valamennyi kormányát egyaránt terheli a felelősség. A felelősségteljes ember feladata azonban nem a szemrehányások tolmácsolása és a bűnösök keresése, hanem a mindennapi életben és a mindenkori körülmények között nemzetünk problémáiról, azok megoldásának lehetséges alternatíváiról nyíltan beszélni, tájékoztatni, kezdeményezni és cselekedni. Lehetőleg egyeztetve és időzítve a magyar-magyar kapcsolatrendszerünk partnereivel. Mindehhez szükséges egy feladatkataszter („nemzeti minimum”), mert kormányok jönnek, kormányok mennek, de a nemzetérdekű feladatok maradnak.

Alternatívák és saját (magyar) út - Trianontól a Székelyföld autonómiájáig, s ami ezután következik

A Székelyföld autonómiatörekvéseit, a szokásos európai autonómia-példák (Dél-Tirol, Katalónia, a finnországi svédek és Belgiumi Flamand, Vallon ill. Német részeinek autonómiája) mellett, a jövőben Kanada, azon be-

lül Quebec gyakorlatával is alátámaszthatjuk. Ez a francia mintára formált, folyton arra hivatkozó román nemzetiségi politikával és a szlovák gyakorlat is szembenálló kanadai jelenség, még az EU-s francia tanítómesterekre is hatással lehet a jövőben. Ne feledjük ki Moldvát, s a gagauzok autonómiáját sem érvrendszerünkéből. Tegyük érte, hogy az EU-ban ne járjunk úgy, mint a nagyszerű érveket több nyelven is fölsorakoztató Apponyi Albert gróf és a magyar delegáció Trianonban. Tudjuk, hogy ott sem rajtunk, hanem az európai tárgyalópartnereken múlt a békediktátum kimenetele és ezáltal nemzetünk sorsa.

Az államszerkezeti és társadalmi föderalizmus hiánya fékezi az autonómiatörekvéseket.

Példa: A többnyelvű Svájcban (németek, franciák, olaszok és rétorománok) a burgundiak legyőzése óta Bern kanton (megye) fennhatósága alá került az u.n. „Jura népe”, ma mintegy 150 ezer ember. Évszázados önrendelkezési törekvésük 1979-ben valósult meg egy önálló Jura Kanton népszavazással történő létrehozásával, kiszakadva az őket uraló Bern kanton kötelékéből. Most, 30 évvel később, Bern Kanton szeretné a Jura Kantonhoz csatolni azt a 3 közigazgatási területet, amely 1979-ben Bern Kanton kötelékében maradt, s ahol már nincs homogén francia nyelvű többség. Az önrendelkezés ilyen megvalósulása a svájcihoz hasonló föderalisztikus államrendben nyilván könnyebben véghez vihető, mint egy centralisztikus államalakulatban.

Vegyük észre, hogy a centralisztikus Spanyolország hogyan alakult át kvázi föderációvá. Tanúi vagyunk, hogyan próbálják bizonyos politikai erők a centralisztikus Olaszországot föderációvá átalakítani.

Gazdaságilag, ellentétben a globalizációs „Gleichschaltung” célkitűzéseiével, az adórendszer svájci, föderalisztikus (önkormányzati) modellje a titka annak a jólétnek, amit az egész világ irigyel.

Sajnos az új magyar alkotmányozás – bármennyire próbáljuk menteni – a leg súlyosabb nemzetstratégiai kérdésében, a reintegráció alkotmányos keretek között történő megvalósítása terén nem ment el a szélső határig. Nevezetesen: Magyarország föderalisztikus államalakulattá tételének lehetőségéig. Ennek a mulasztásnak a nemzeti reintegrációs folyamatban még látni fogjuk a kihatását.

Az önigazgatás demokratikus karaktere

A vezetés nem szabad, hogy egy személyre épüljön és a szerkezet (struktúra) a személyhez igazodjon, hanem konszenzussal kialakított célokra és programokra. Ehhez kell – a megfelelő kontraszelekció révén – a szemé-

lyeket megválogatni és megválasztani. Főleg a demokratikus vezetési módszerekhez szokott nyugati magyarnak feltűnik, hogy Magyarországon továbbra is eluralkodik a tekintélyre épülő egyszemélyes vezetési stílus. A személyi és klikkszerű obstrukciónak naponta vagyunk tanúi a magyar parlamentben is. A szabályzatokon felül helyezkedés átörökölt bolsevik-kommunista mentalitás amivel szemben még a jelenlegi magyar és keleteurópai társadalmak szinte tehetetlennek bizonyulnak. Ennek tudható be, hogy szerepüket és személyüket a társadalom nagy része hibás magatartásuk ellenére sem ítéli el, sőt bizonyos mértékben fedezi. Nem is csoda, mert az elmúlt esztendőben a közgondolkodás lelki (mentális) váltására nem került sor. A társadalom demokratizálódása csak papírtigris maradt. Bizonyíték erre az a szomorú valóság, hogy az átörökölt bolsevik-kommunista államigazgatási struktúra a mai napig nem került alapos és gyökeres megváltoztatásra, hanem tovább működtetik a régi közigazgatási rendszert. Az igazi demokratizálódási folyamatot sejtető, netán országosan elindító kezdeményezés félelmet és görcsöket okoz a vezető nomenklatúrában és az őket szolgámód kiszolgáló komformista „értalmiségben”. Ilyen közegben a jó kezdeményezések is bukásra ítéltettek!

A társadalom civil szférájának szervezetlensége

Az NGO szervezetek hiánya

Egyetlen magyar szervezetnek a MVSZ-nek volt esélye arra hogy elismert NGO szervezetté váljon már a 1990-es években. De nem csak Magyarországon, hanem pl. Az ENSZ, az Európa Tanács és az EU által is. Az MVSZ-be tömörült hazai értelmiségiek buktatták meg a nyugati és az elszakított magyarság képviselőinek több kezdeményezését. 20 éven át nem sikerült létrehozunk egy olyan magyar civil szervezetet, amelynek konzultatív státusza lenne az ENSZ-nél, s amely nemzetközi súllyal és tekintéllyel képviselhetne olyan kérdéseket, amelyeket a hivatalos politika (még) nem képviselhet. Ehelyett a hivatalos politika nem tűr konkurrenst, nem kell az MVSZ. Tehát több éves lobby munka mulasztását kellene most rövid időütemben bepótolni és az MVSZ NGO státuszát sürgősen rendezni. Ez is egy mércéje annak, ki mennyire érett egy-egy politikai feladat nemzetköziesítésére. Mivel a civiltársadalom felkészületlen és szervezetlen ilyen feladatok végrehajtására (Lásd az MVSZ és a Trianon Társaság június 4-i párizsi akcióját) a mindenkori kormányzatra hárul a feladat. Magyarország külügyi megnyilvánulása ezen a téren több kérdést hagy nyitva.

A rendszerváltás okozta csalódások az emigrációban

A konszenzus hiánya

A jó kezdet:

Bibó-konferencia Szeged 1989

Monorierdei tanácskozás

A kevésbé jó folytatás:

Lakitelek – a volt nomenklatúra beszivárgása a későbbi MDF-be, Parlamentbe és a kormányba,

Demokratikus ellenzék - kerekasztal – a népi és urbánus ellentétek megjelenítése a magyar társadalomban

A nemzetstratégia és a jövőkép alakításának hiánya

Elmaradt a paradigmaváltás a magyar társadalomban.

Lásd ehhez: Magyar jövőkép – egy minőségi magyar paradigma; 1996-97 (Interkonfessio Társaság/SMIKK/Vörösmarty Társaság) konferenciasorozatának kiadványát.

A nemzeti reintegráció lassú menete

Nyilvánvaló, hogy a gazdaságilag gyenge Magyarország a reintegrációs igényeket lassúbb ütemben serkentheti. Mindez elégedetlenséget és önfeladást eredményez az érintett nemzetrészekben.

Az emigráció ignorálása és kirekesztése a nemzetépítésből

Idézek egy ellenzéki parlamenti képviselőt 2009 októberéből:

"Nem felejthetjük el, hogy a Kádár-rendszer évtizedeiben külföldön nem a nagykövetségek kommunista párttitkárai, az alumínium fogsort villantó kulturális attasék, hanem az emigráció kulturális és politikai szervezetei képviselték a független magyar államiság eszményét. Sajnálatos módon a „rendszerváltás” óta az emigráció visszatérni szándékozó részét nem fogadta tárt karokkal a hatalma átmentésével elfoglalt hazai politikai garnitúra. Emiatt Magyarország megújításában csak korlátozottan tudtak részt venni."

Magyarságkép a világban

XIV. Dalai Láma Tenzin Gyatso született Lhamo

Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre, magyarságukra. Mi biztosan tudjuk, hogy a világ szellemi, lelki és spirituális megújódása az Önök országából fog elindulni.

Magyarok! A lehetőség mindazon által eljött az Önök számára, hogy kibontakoztassák képességeiket és megmutassák a világnak szellemüket, kezdeményező képességüket. Ehhez azonban az önbizalom elengedhetetlen. Éppen ezért akármilyen nehéz is, bármilyen akadállyal, nehézséggel néznek szembe, nem szabad, hogy elveszítsék a reményt és az elhivatottságukat. Bizakodónak kell maradniuk.

Zárórész

A magyar emigráció nem szűnt meg és nem tért haza. Igaz, az politikai magyar emigráció, betöltve történelmi hivatását mára szinte megszűnt. Néhány egyede még „sztrázsát áll a vártán” s az általuk létrehozott szervezeti struktúra megmentésén, átadásán fáradozik a közben nyugatra „kitántorgott” százezernyi migránsnak. Az u.n. „újmagyarok” nem kapcsolódtak be a meglévő magyar emigrációs tevékenység folytatásába. Nem történk feltöltődés, nincs kontinuitás. Kivételt képeznek a hétvégi magyar iskolák, a cserkészet és az egyházközségeink. Létrejöttek újabb néptánc-csoportok is. Kiépülőben van egy internetes háló, amely már nem az élő közösségépítés jegyeit hordozza magán, hanem a gyors, távirati stílusban folytatott csevegést, jobb esetben felőletes tájékoztatást és szociális öncélt.

Ezt a réteget azonban a magyar politikum már nem emigrációnak, hanem diaszpórának nevezi. A kérdés ma az, mit tud és mit akar kezdeni a mindenkor magyar állam ezzel az óriási embertőkével, melynek nemcsak létszáma, hanem gazdasági és szellemi potenciálja is van. A jelen helyzetben nekünk, akik az elmúlt évtizedekben valamiképpen megiscsak leraktunk a nemzet asztalára, az a feladatunk, hogy az emigrációs generációváltást úgy hajtsuk végre, hogy az a szülőföldi magyarság számára legalább annyira hasznos és eredményes legyen, mint az 56-os emigráció jelenléte volt a nyugati világban.

A külföldön élő magyarokat már régen megillető választójog megadása örömdetes és helyes lépése volt a magyar parlamentnek, s részben elégtétel is. Az utóbbi években elindult a nyugati magyar szervezetek tevékenységének pályázati úton történő támogatása és a Balassi Intézet által szervezett Körösi Csoma Sándor Ösztöndíjprogram, amely magyarhoni aktivistákat küld a szervezetek főleg adminisztratív tevékenységének támogatására. Ez azonban nem elégséges. Remélhetően a kormányzati segédlettel 2011-ben, egyelőre legitimáció hiányával alakított diaszpóratanács megtalálja azokat a megoldásokat, melyek a magyar diaszpóra hatékonyságát nemzetünk érdekében serkentik. Példa erre a világban van elég!

Üzenet az utókornak:

A nagyvilágban mindenütt van számodra hely, ahol megbecsülést és elismerést szerzel becsületes és szorgalmas munkáddal és magatartásoddal. Ezáltal nemcsak Téged, hanem nemzeded is becsben tartják és rokonszenveznek vele. Az 1956-os szabadságharc-forradalom menekültjei felbecsülhetetlen értékű küldetést vállaltak és töltöttek be a politikai, gazdasági és szellemi élet területén az egész világban, ennek a mai Magyarország is hasznát élvezi. A politikai menekültet, vagy ma a hazától távolra kerülteket végső fokon az legitimálja, ha elmondható róla, hogy számára mindenkor és mindenütt a „a Haza mindennek előtt” volt a cselekvés meghatározója.

Befejezésül közlöm az 2012. január 21-én írott versem, amely a budapesti nagy szolidaritási tömeggyűlés (Békemenet) hatására írodott még ugyanazon a napon. A címe:

KÉSŐ HAZATÉRÉS

Megtérek mint tékozló fiú
Hazámba
szegény csonka Magyarországba
S lehajtom fejem
Trianon keresztje előtt
hol megfeszítve látom Őt

Óh édes Hazám!
Mit lát szemem
kifosztott berkeidben
nem szól madárdal
elrabolt bérceid
a turulmadár sem őrzi már
a csodaszarvast hiába keresem
csak mesékben él még
az emlékezet
őseim hívó szavát
elfújta a keleti szél
kit keresek
sírok domborulata fed

Mezeid lankáit
nem öntözi ősi vér
vitézid messzi tájakon
vert hadak koldusaként
könyörögnek beeresztésért
száműzött néped fattyaként
idegen földben eresztenek
csíráatlan gyökeret

Támadj föl!
tetszhalott vergődésedből
Nemzetem
Még van egy esélyed:
hívd haza tékozló
bűnbánó Gyermeked!

(Szekszárd/Budapest 2012. 1. 21.)

